

El Diacrític | | Actualitzat el 31/03/2021 a les 18:15

El moviment feminista no és una font menjadora

«Les regidores, un acte de dones directives d'empreses i el tant per cent de dones que té la plantilla de CaixaBank a la Catalunya Central ocupaven molt més espai que l'acte unitari del moviment feminista a la comarca» | «Molts mitjans han acabat donant per bones només les fonts que envolten el poder i que, en molts casos, paguen els seus anuncis, caient en dinàmiques que poden suposar una desinformació»

Manifestació del 8-M a Vic | Sara Blázquez

Aquest 8 de març havia de ser diferent. Era important remarcar que les afectades per aquesta pandèmia també han estat les dones. En totes les mobilitzacions es van recordar les que han estat essencials en aquests mesos -caixeres, treballadores de la llar i de les cures, pageses, infermeres, zeladores, metgesses, mestresses de casa, àvies?- i que la crisi social derivada de la crisi sanitària ha recaigut en bona part sobre les dones, amb més treball a casa però menys conciliació, més atur i més precarietat. El moviment feminista no s'ha cansat de defensar els serveis públics.

El 2018 es va celebrar la gran primera mobilització feminista del 8 de març empena pel moviment Me Too als Estats Units i per l'augment de casos de violència contra les dones. Des de llavors s'ha fet més visible el suport ampli al moviment feminista i l'empoderament de les dones al voltant del món, que han popularitzat conceptes -i maneres de fer- com la sororitat.

La meva sorpresa va ser obrir el diari de referència de la comarca on visc, Osona, de la setmana del 8 de març. Després d'una setmana d'activitats carregades de contingut organitzades per un centenar de dones que van culminar amb una manifestació a Vic, el diari en publicava un peu de foto a la pàgina 18, amb una foto d'una foguera. La manifestació? Enlloc de les 56 pàgines del diari. El peu de foto se situava just al costat dels anuncis i a sota de dues notícies, les *importants* del

8M: «El Consell de Dones de Ripoll vol feminitzar els noms dels carrers» i «Polèmica per la retirada d'uns horts instal·lats a la plaça de la Noguera de Vic». Les fonts de totes dues notícies: alcaldesses i regidores d'ajuntaments.

Això em va fer rumiar, perquè jo havia viscut l'autoorganització i la mobilització d'aquestes dones, també fent-ne la cobertura periodística, i em va semblar molt injust i molt poc real que alguns mitjans possessin el focus en les fonts oficials, en l'anècdota de les coses que fan els ajuntaments pel 8 de març i no en un moviment que està canviant el món. Les regidores, un acte de dones directives d'empreses i el tant per cent de dones que té la plantilla de CaixaBank a la Catalunya Central ocupaven molt més espai que l'acte unitari del moviment feminista a la comarca.

Pot semblar anecdòtic, però em va fer rumiar que molts mitjans encara estan lluny de la societat, de la gent. Em va fer rumiar que situen els seus periodistes en les institucions que els semblen legitimades, on creuen esperar que trobaran els fets noticiables: comissaries de policia, ajuntaments, jutjats, camps esportius. És el que la sociòloga Gaye Tuchman va anomenar ancoratge, diguem-ne *fonts menjadora*: és a dir, que els periodistes atorguen legitimitat pública a aquestes organitzacions. Si tots els mitjans d'una comarca van sempre a l'Ajuntament a buscar notícies, l'Ajuntament sortirà afavorit de cara a l'opinió pública. Qui diu l'Ajuntament diu les empresàries o les que treballen a empreses tan poc feministes com CaixaBank. Si en canvi no es parla amb el moviment feminista, o amb tants altres grups socials, i només es cobreix la seva reivindicació amb una foto anecdòtica, el públic no el tindrà en compte en el moment de fer-se la seva agenda pública, en el moment de configurar el seu imaginari col·lectiu o la seva opinió generalitzada.

Amb voluntat d'informar i sovint sense mala intenció, molts mitjans han acabat donant per bones només les fonts que envolten el poder i que, en molts casos, paguen els seus anuncis, caient en dinàmiques que poden suposar una desinformació. Que un ampli sector de la població es quedi sense accedir als mitjans perquè la redacció ha escollit els escenaris i els protagonistes on anar cada dia a buscar les notícies també pot significar desinformar. I és tot com un peix que es mossega la cua perquè, com defensava Elisabeth Noelle-Neumann amb la seva teoria de l'espiral del silenci, si un grup social o una institució comença a discrepar d'allò que opina la majoria o del que opinen els principals protagonistes de l'agenda periodística, els mitjans i l'*establishment* l'aniran silenciament fins a fer-la fora del discurs periodístic.

Article publicat originàriament a Mèdia.cat